

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 125/05-85

Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí 11. októbra 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Mazáka a zo sudcov Alexandra Bröstla a sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej o sťažnosti Ing. I. D. a J. D., obaja bytom B., zastúpených advokátom JUDr. J. Č., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ich práva na spravodlivé prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 211/87 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. I. D. a J. D. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 211/87 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava I **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 211/87 konal bez zbytočných prietahov.

3. Ing. I. D. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie 50 000 Sk (slovom päťdesiatisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. J. D. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie 50 000 Sk (slovom päťdesiatisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Okresný súd Bratislava I j e p o v i n n ý uhradiť trovy konania Ing. I. D. a J. D. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia, a to

a) 9 340 Sk (slovom deväťtisíctristoštyridsať slovenských korún) na účet právneho zástupcu Mgr. O. K., B., a

b) 22 027 Sk (slovom dvadsaťdvatisíc dvadsaťsedem slovenských korún) na účet právneho zástupcu JUDr. J. Č., B.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. apríla 2004 doručená sťažnosť Ing. I. D. a J. D., obaja bytom B., (ďalej aj „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. J. Č., B., (predtým zastúpených advokátom Mgr. O. K., B.), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a ich práva na spravodlivé prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 211/87. Žiadali, aby ústavný súd spojil toto konanie s konaním sp. zn. II. ÚS 12/04, a súčasne oznámili úmrtie svojej dcéry zomrelej 14. marca 2004.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uvádzajú, že v konaní sp. zn. 9 C 211/87 bola ich dcéra I. D. navrhovateľkou v 1. rade a oni (sťažovatelia) vystupovali do plnoletosti svojej dcéry ako jej zákonní zástupcovia, po dovŕšení plnoletosti ju v tomto konaní zastupoval na základe splnomocnenia z 13. marca 1999 doručeného okresnému súdu 16. decembra 1999 jej otec Ing. I. D.. Sťažovatelia si až na základe uznesenia odvolacieho súdu – Mestského súdu v Bratislave – č. k. 13 Co 19/91-164 z 19. júna 1991, v ktorom boli uvedení ako zákonní zástupcovia – žalobcovia v 2. a 3. rade, uvedomili, že po celý čas konania ich okresný súd evidoval len ako zákonných zástupcov svojej dcéry, a nie ako samostatných žalobcov. Na základe zistenia týchto skutočností sťažovatelia „oficiálne“ požiadali okresný súd o dôsledné uvádzanie ich postavenia ako žalobcov v 2. a 3. rade. Predmetom konania bola náhrada škody vzniknutá v príčinnej súvislosti s poškodením zdravia dcéry sťažovateľov.

Sťažovatelia namietajú, že súdny spor trvá už sedemnásť rok (od 26. októbra 1987). Sú toho názoru, že z právneho hľadiska ide o stav, keď súd svojou nečinnosťou odmietol ich už zomrelej dcére výkon spravodlivosti. Jej smrť je pre sťažovateľov ranou, s ktorou sa do konca života nedokážu citovo vyrovnáť. Vo svojej sťažnosti uvádzajú, že akékoľvek rozhodnutie v označenom konaní „už nemôže byť titulované pojmom spravodlivé“. Taktiež „konečné rozhodnutie v tejto veci nemôže“ pre sťažovateľov „po smrti dcéry predstavovať symbol spravodlivosti, ale iba primerané zadostučinenie za nespravodlivé súdne konanie od počiatku súdneho sporu“.

Žiadajú, aby ústavný súd rozhodol takto:

„1. Základné právo Ing. I. D. a J. D., aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo, aby ich záležitosť bola prejednaná spravodlivo a v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 211/87 bolo porušené.

2. Okresnému súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 211/87 prikazuje konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

3. *Ing. I. D. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000.000,- Sk (slovom päťmiliónov slovenských korún),*

4. *J. D. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000.000,- Sk (slovom päťmiliónov slovenských korún),
ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.*

5. *Okresný súd Bratislava I je povinný Ing. I. D. a J. D. uhradiť trovy konania vo výške 9.340,- Sk (slovom deväťtisícristoštyridsať slovenských korún) a to na účet advokáta Mgr. O. K. č. ú.: ... vedený v T. b. a. s. do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“.*

Vzhľadom na to, že v čase spísania a zaslania ich sťažnosti ústavnému súdu nemali vedomosť o tom, že ústavný súd o sťažnosti ich dcéry rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 12/04 zo 4. marca 2004, žiadali o pripojenie ich sťažnosti k tejto veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 12/04. Po tom, ako sa dozvedeli o rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 12/04 zo 4. marca 2004, doplnili svoju sťažnosť podaním doručeným ústavnému súdu 31. mája 2004, v ktorom uviedli, že žiadajú o samostatné prejednanie ich sťažnosti a rozhodnutie o nej.

Podaním doručeným ústavnému súdu 7. júla 2004 sťažovatelia zdôvodnili výšku požadovaného zadosťučinenia „z hľadiska zmiernenia majetkovej ujmy“ v zmysle jurisdikcie ústavného súdu, ako aj s ohľadom na ich „psychicky podlomené zdravie“ a upravili výšku nimi požadovanej sumy na zmiernenie ich majetkovej ujmy na 700 000 Sk pre každého z nich.

Dňa 26. júla 2004 doručili sťažovatelia ústavnému súdu ďalšie doplnenie podania a opakovane uviedli výšku primeraného finančného zadosťučinenia.

Vzhľadom na to, že sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli, že okresný súd spochybňuje ich postavenie v konaní ako samostatných účastníkov konania (a označuje ich ako zákonných zástupcov, neskôr ako zástupcov ich zomrelej dcéry), ústavný súd požiadal okresný súd o vyjadrenie k tejto otázke. Podpredsedníčka okresného súdu uviedla, že sťažovatelia nikdy nemali v konaní postavenie účastníkov konania a konanie sp. zn.

9 C 211/87 bolo 7. júna 2004 zastavené v dôsledku úmrtia účastníčky konania. Uznesenie o zastavení konania bolo doručené aj sťažovateľom.

Ústavný súd vyzval 30. augusta 2004 aj právneho zástupcu sťažovateľov, aby sa vyjadril k postaveniu svojich klientov v označenom konaní. Na výzvu právny zástupca reagoval listom doručeným ústavnému súdu 9. septembra 2004, v ktorom oznámil vypovedanie plnej moci svojim klientom 12. augusta 2004.

Sťažovatelia doručili 13. septembra 2004 ústavnému súdu ďalšie doplnenie sťažnosti (v nadväznosti na výzvu adresovanú pôvodnému právnenému zástupcovi), v ktorom uviedli, že v odvolaní proti rozsudku Obvodného súdu Bratislava 1 z 9. augusta 1990, ktoré podali 21. decembra 1990, sú označení spolu so zosnulou dcérou ako navrhovatelia – žalobcovia a v uznesení Mestského súdu Bratislava, ktorým zrušil rozsudok prvého stupňa, sú sťažovatelia uvádzaní ako žalobcovia v 2. a 3. rade.

Ústavný súd 1. októbra 2004 na okresnom súde zistil, že vec sp. zn. 9 C 211/87 sa nachádza od 23. septembra 2004 na Krajskom súde Bratislava [ďalej aj „krajský súd“ (sp. zn. 10 Co 305/04)] v dôsledku podaného odvolania sťažovateľov. Krajský súd rozhodol o odvolaní tak, že zmenil rozsudok prvého stupňa.

Dňa 5. októbra 2004 doručili sťažovatelia ústavnému súdu podanie označené ako „*Informácia o ďalšom vývoji riešenia právnej veci...*“, v ktorom okrem iného uviedli, že uznesením okresného súdu doručeným sťažovateľom 2. septembra 2004 okresný súd konanie zastavil; proti tomuto uzneseniu podali sťažovatelia 16. septembra 2004 odvolanie.

Dňa 8. októbra 2004 doručili sťažovatelia ústavnému súdu „*Relevantný doklad k doplneniu sťažnosti*“ k postaveniu sťažovateľov ako žalobcov v 2. a 3. rade v konaní sp. zn. 9 C 211/87, ktorého postavenia sa podľa ich vyjadrenia nikdy nevzdali.

Krajský súd zaslal faxom 8. októbra 2004 ústavnému súdu uznesenie z 30. septembra 2004 č. k. 10 Co 305/04-392, ktorým uznesenie okresného súdu č. k. 9 C 211/87-341 zo

7. júna 2004 v spojení s opravným uznesením č. k. 9 C 211/87-362 z 30. augusta 2004 zmenil tak, že zastavil konanie voči t. č. už nebohej dcére sťažovateľov – pôvodnej navrhovateľke v 1. rade, a to čo sa týka uplatnenia nároku na náhradu škody z titulu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia. V odôvodnení svojho rozhodnutia pritom krajský súd uviedol, že je nesporné, že predmetom sporu sú aj nároky navrhovateľov v 2. a v 3. rade (teraz v 1. a v 2. rade), ktoré súd prvého stupňa musí vecne prejednať a o nich rozhodnúť. To znamená, že krajský súd uvedeným rozhodnutím potvrdil postavenie sťažovateľov ako účastníkov konania sp. zn. 9 C 211/87.

Ďalším podaním z 25. októbra 2004 sťažovatelia doručili ústavnému súdu ďalšie svoje vyjadrenie a plnomocenstvo pre nového právneho zástupcu, ktorým sa stal advokát JUDr. J. Č. (splnomocnenie z 11. októbra 2004).

Podaním z 8. novembra 2004 sťažovatelia oznámili ústavnému súdu, že krajský súd zmenil uznesením z 30. septembra 2004 sp. zn. 10 Co 305/04 napadnuté uznesenie okresného súdu zo 7. júna 2004 o zastavení konania, a v prílohe predložili ústavnému súdu rozhodnutie krajského súdu.

Sťažovatelia svojím podaním doručeným ústavnému súdu 29. novembra 2004 požiadali predsedu ústavného súdu o venovanie výnimočnej pozornosti ich sťažnosti a o jej prednostné prejednanie pod jeho osobným dohľadom.

Ústavný súd ďalšou výzvou z 29. novembra 2004 požiadal predsedu okresného súdu o informáciu, ako bude okresný súd z časového hľadiska nakladať s účasťou sťažovateľov v označenom konaní a ako ustálil/ustáli okruh a rozsah ich nárokov uplatňovaných v tomto konaní.

Okresný súd v odpovedi na výzvu ústavného súdu doručenej ústavnému súdu 27. decembra 2004 uviedol, že právny názor odvolacieho súdu, t. j. Krajského súdu v Bratislave, v zmysle jeho uznesenia č. k. 10 Co 305/04-392 z 30. septembra 2004 je pre okresný súd záväzný a so sťažovateľmi bude konať ako s navrhovateľmi. V súčasnosti

doručuje okresný súd predmetné rozhodnutie krajského súdu odporcovi. Po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia bude vo veci nariadený termín pojednávania.

Na výzvu ústavného súdu právny zástupca sťažovateľov 22. februára 2005 oznámil ústavnému súdu, že sťažovatelia si v konaní sp. zn. 9 C 211/87 uplatnili v súvislosti s lekárskou starostlivosťou „non lege artis“ ich nebohej dcéry zvýšené náklady v súvislosti s liečbou, ktoré spočívali v platení individuálnej opatrovateľky, v nákladoch na cestovné do Prahy v súvislosti s hospitalizáciou, stratu na zárobku sťažovateľov počas opatrovania chorého člena rodiny, náklady spojené s pohrebom v marci 2004 a spravodlivé zadost'učinenie.

Tieto nároky si sťažovatelia uplatnili najskôr v pôvodnej žalobe z 26. októbra 1987, konkretizovali ich čo do vecného výpočtu podaním z 10. novembra 1987. Až 5. mája 2004 predložili sťažovatelia okresnému súdu ďalšiu špecifikáciu ich nákladov v súvislosti s liečením ich dcéry a 12. júla 2004 ich doplnili o úhradu zvyšných výdajov, ktoré ako rodičia znášali v dôsledku starostlivosti o invalidnú dcéru. Dňa 15. júla 2004 vyčíslili sťažovatelia výdavky v súvislosti s pohrebom dcéry a zároveň požiadali o spravodlivé zadost'učinenie za ujmu, ktorá im vznikla v dôsledku neoprávneného zásahu do ich súkromia.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokoval podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí a podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde prijal sťažnosť na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval ústavný súd sťažovateľov a okresný súd, aby oznámili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, a okresný súd aj na vyjadrenie k sťažnosti.

Sťažovatelia oznámili, že trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie; okresný súd na ústnom pojednávaní netrval a svoju neprítomnosť na nariadenom verejnom pojednávaní 11. októbra 2005 ospravedlnil; navrhol súčasne, aby ústavný súd konal vo veci v jeho neprítomnosti.

K sťažnosti sťažovateľov okresný súd vo svojom vyjadrení z 11. augusta 2005 uviedol:

„Konanie je vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9 C 211/87 na základe návrhu navrhovateľky doručeného súdu dňa 26. 10. 1987. Vo veci konal JUDr. I. B., po skončení dokazovania vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 9 C 211/87-131 zo dňa 9. 8. 1990. Vec bola na základe odvolania doručeného súdu dňa 21. 12. 1990 predložená Mestskému súdu v Bratislave. Odvolací súd uznesením č. k. 13 Co 19/91-167 zo dňa 19. 6. 1991 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Z úradného záznamu zo dňa 6. 1. 1993 vyplýva, že vec prevzal JUDr. L. Š., ktorý vo veci vykonal úkony v zmysle záverov odvolacieho súdu.

Od roku 1997 vo veci konala JUDr. D. V., ktorá stanovila ďalšie termíny pojednávania a vykonala doplnenie dokazovania. V roku 1999 vec prevzala JUDr. V. H.. Vysoký počet vybavovaných vecí v oddelení 9 C, vyhotovenie znaleckých posudkov ako i kontrolných znaleckých posudkov si vyžiadalo väčší časový úsek medzi jednotlivými úkonmi v rámci konania. Termín pojednávania bol v dôsledku toho stanovený na deň 3. 10. 2000. V januári 2001 konajúca sudkyňa upozornila v súlade so zákonom č. 385/2000 Z. z. na neprimeraný počet vecí v oddelení.

Uznesením č. k. 9 C 211/87-286 zo dňa 19. 3. 2002 bolo konanie prerušené. Súd vo veci nekonal od podania návrhu na prerušenie konania v roku 2000 až do roku 2003 na základe žiadosti navrhovateľky, v dôsledku toho nemohlo v tomto období zo strany súdu dôjsť k prietahom v konaní. Dňa 13. 6. 2003 požiadal právny zástupca navrhovateľky o pokračovanie v konaní. Vzhľadom na vysoký počet pridelených vecí stanovila konajúca sudkyňa termín pojednávania na deň 11. 12. 2003. Na pojednávaní bola vznesená námietka zaujatosti voči súdnemu znalcovi, z uvedeného dôvodu súd konanie odročil na neurčito.

Listom zo dňa 5. 2. 2004 a opätovne urgenciou zo dňa 5. 4. 2004 súd znalca požiadal, aby sa vyjadril k vznesenej námietke zaujatosti.

Navrhovateľ v II. rade dňa 14. 4. 2004 požiadal súd o riadne vedenie zápisníc z pojednávania a dôsledné uvádzanie postavenia účastníkov Ing. I. D., ako žalobcu v 2. rade a J. D., ako žalobkyne v 3. rade.

Právny zástupca navrhovateľov doručil dňa 15. 4. 2004 súdu oznámenie o úmrtí navrhovateľky v 1. rade a požiadal o pokračovanie v konaní s navrhovateľmi v 2. a 3. rade. Dňa 19. 4. 2004 zaslal znalec vyjadrenie k námietke zaujatosti.

Ústavný súd SR na základe sťažnosti sťažovateľky I. D., dcéry navrhovateľov rozhodol dňa 4. 3. 2004 tak, že Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 211/87 porušil základné právo sťažovateľky, aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietáhov a súdu prikázal konať bez zbytočných prietáhov. Nález ústavného súdu II. ÚS 12/04 bol tunajšiemu súdu doručený dňa 26. 4. 2004. Zákonná sudkyňa bola listom podpredsedu súdu pre civilný úsek zo dňa 26. 4. 2004 požiadaná o pokračovanie v konaní.

Navrhovatelia v 2. a 3. rade predložili dňa 5. 5. 2004 súdu predbežné vyčíslenie požadovanej finančnej náhrady v súvislosti so starostlivosťou o ťažko zdravotne poškodenú navrhovateľku v 1. rade k 29. 2. 2004. Dňa 11. 5. 2004 doručil navrhovateľ v 2. rade vyjadrenie k celkovému vedeniu súdneho sporu a k znaleckému dokazovaniu.

Uznesením č. k. 9 C 211/87-339 zo dňa 7. 6. 2004 súd rozhodol, že námietka zaujatosti znalca vznesená navrhovateľom nie je dôvodná.

Uznesením č. k. 9 C 211/87-341 zo dňa 7. 6. 2004 súd konanie zastavil. Dňa 9. 7. 2004 a 12. 7. 2004 navrhovatelia v 2. a 3. rade doplnili dokazovanie predložením lekárskeho záznamu o vyšetrení maloletej navrhovateľky v 1. rade a doručili vyjadrenie k dokladom o prehliadke mŕtveho a štatistickému hláseniu o úmrtí. Navrhovatelia zároveň vyčíslili výšku požadovanej finančnej náhrady v súvislosti s pohrebom žalobkyne a výšku odškodnenia v rovine nemajetkovej ujmy.

Dňa 3. 8. 2004 súd vydal opravné uznesenie č. k. 9 C 211/87-362. Právny zástupca navrhovateľov dňa 10. 9. 2004 doručil súdu oznámenie o ukončení právneho zastupovania.

Proti uzneseniu č. k. 9 C 211/87-341 doručili navrhovatelia dňa 16. 9. 2004 súdu odvolanie. Spis s opravným prostriedkom bol predložený odvolaciemu súdu dňa 23. 9. 2004. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 Co 305/04-392 zo dňa 30. 9. 2004 bolo uznesenie tunajšieho súdu zmenené tak, že konanie bolo zastavené voči pôvodnej navrhovateľke v 1. rade a to čo do uplatnenia nároku na náhradu škody titulom bolestného

a sťaženia spoločenského uplatnenia. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave prevzali navrhovatelia v 2. a 3. rade dňa 3. 11. 2004.

Dňa 15. 2. 2005 predložili žalobcovia súdu vyčíslenie finančných nárokov a rekapituláciu materiálov založených do spisu.

Vo veci bol zákonným sudcom vytyčený termín pojednávania na deň 26. 5. 2005. Navrhovatelia listom zo dňa 21. 4. 2005 označili dôkazový materiál k pokračovaniu súdneho konania a dňa 25. 4. 2005 predložili súdu prehľad požadovaných finančných nákladov.

Listom zo dňa 16. 5. 2005 doručil odporca súdu ospravedlnenie z neúčasti na pojednávaní z dôvodu čerpania dovolenky právnym zástupcom odporcu. Z dôvodu neprítomnosti právneho zástupcu odporcu bolo pojednávanie odročené na termín 28. 6. 2005. Dňa 14. 6. 2005 doručili navrhovatelia súdu list, v ktorom uviedli prehľad o neúčasti na súdnych pojednávaniach stránok v súdnom konaní (súdnych znalcov, svedkov a pod.).

Pojednávanie dňa 28. 6. 2005 súd uznesením odročil na neurčito za účelom vykonania znaleckého dokazovania. Dňa 28. 6. 2005 žalobcovia doručili súdu žiadosť o prehodnotenie uznesenia z pojednávania a súčasne požiadali o rozhodnutie v zmysle § 153b Občianskeho súdneho poriadku.

Z priebehu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9 C 211/87 vyplýva, že v konaní došlo k prietahom. Vo veci sa od roku 1987 vystriedalo viac sudcov. Subjektívne zavinenie v súčasnosti konajúcej sudkyne zistené nebolo. Zákonná sudkyňa vybavuje v oddelení 9 C v súlade s Občianskym súdnym poriadkom vysoký počet pridelených vecí popri priemernom mesačnom nápade nových vecí.

S poukazom na uvedené si dovoľujeme navrhnúť Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby v prípade, že sťažnosti vyhovie, vzal na vedomie skutočnosť, že súd konal v súlade s platnými právnymi predpismi s poukazom na predmet sporu, potrebu vykonania znaleckého dokazovania a s ohľadom na množstvo vecí vybavovaných v oddelení 9 C.

Z uvedených dôvodov žiadam Ústavný súd, aby pri zvážení otázky týkajúcej sa výšky finančného zadosťučinenia vzal uvedené skutočnosti na vedomie a nepriznal alebo primerane znížil výšku finančného zadosťučinenia z dôvodu, že súd vo veci vzhľadom na závažnosť riešenej otázky priebežne koná a končené rozhodnutie závisí od znaleckého dokazovania.“.

Ústavný súd v nadväznosti na vyjadrenie sťažovateľov nariadil ústne pojednávanie na 11. október 2005.

Sťažovatelia 30. septembra 2005 doručili ústavnému súdu podanie k ústnemu pojednávaniu, v ktorom uviedli, že postup okresného súdu v riešení právnej veci sp. zn. 9 C 211/87 možno označiť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (*denegatio iustitiae*). Postup okresného súdu im spôsobil značnú majetkovú, nemajetkovú i vážnu ujmu na ich zdraví v dôsledku 18-ročného súdneho sporu. Požadujú akceptovanie nimi navrhnutého petitu, ktorý považujú za primeraný a korektný. Vo svojom podaní uviedli: *„Po vyhlásení nálezu ústavného súdu v predmetnej ústavnej sťažnosti zvážime eventuálne rokovanie so žalovanou stranou o zmierní v právnej veci 9 C 211/87, pokiaľ žalovaná strana vo vlastnom záujme takýto návrh podá, ak tento návrh bude vychádzať zo sebareflexie, z evidentných, nami dokázaných skutočností a bude korektný.“*. Súčasne uviedli, že majú nezlomné odhodlanie dosiahnuť spravodlivosť pred Európskym súdom pre ľudské práva vo veci ich sťažnosti a ako poškodené osoby aj vo veci sťažnosti ich dcéry I. D. in memoriam.

Na ústnom pojednávaní 11. októbra 2005 sa zúčastnil Ing. I. D. a právny zástupca sťažovateľov JUDr. J. Č.. Sťažovatelia zotrvali na svojom návrhu na rozhodnutie ústavného súdu; žiadne nové skutočnosti na ústnom pojednávaní neodznali.

II.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia ich základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého *„Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov...“*, a porušenia ich práva upraveného v čl. 6 Dohovoru, podľa ktorého *„Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prerokovaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...“*.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru vychádza zo svojej

ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ (II. ÚS 61/98), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným... rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 26/95). K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza v zásade až „právoplatným rozhodnutím súdu“ (I. ÚS 10/98) alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorého výsledkom je nastolenie právnej istoty inak, ako je právoplatné rozhodnutie súdu (II. ÚS 219/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 74/97, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria súd považuje aj povahu prejednávanej veci.

Preskúmaním doterajšieho konania pred okresným súdom ústavný súd zistil nasledovné skutočnosti a dospel k nasledovným záverom:

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd z predloženého súdneho spisu zistil, že v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 211/87 ide o spor o odškodnenie z dôvodu ťažkej ujmy na zdraví dcéry sťažovateľov (stanovením nesprávnej diagnózy a nesprávnym vyšetrením, v dôsledku čoho došlo k poškodeniu srdca a pľúc a následnej trvalej invalidite od 7. apríla 1987) a o úhradu vyčísliteľných finančných nákladov a strát z dôvodu mimoriadnej starostlivosti o ich dcéru zo strany Krajského ústavu národného zdravia Bratislava (návrh z 26. októbra 1987). Ústavný súd už konštatoval (II. ÚS 12/04), že ide o vec, ktorá patrí do štandardnej rozhodovacej agendy prvostupňových súdov, ktorá nie je právne zložitá (rozhodovanie o zodpovednosti za škodu podľa § 421 Občianskeho zákonníka). Praktickú zložitosť a časovú náročnosť veci však nemožno v takom konaní vylúčiť, pretože pri rozhodovaní o nároku sťažovateľov je nevyhnutné okrem samostatného posúdenia ich nároku zohľadniť aj väzbu ich nároku na rozhodovanie o odškodnení dcéry sťažovateľov, pričom pri veciach uvedeného typu ide spravidla o posúdenie skutočností,

ktoré si vyžadujú odborné lekárske posúdenie a vykonanie znaleckého dokazovania o skutočnostiach, ktoré sa stali v minulosti (aj vo vzťahu k zdravotníckym zariadeniam, ktoré zanikli alebo ktoré majú iný právny status). Neefektívne ustanovovanie znalcov a vykonávanie znaleckého dokazovania, resp. kontrolného znaleckého dokazovania, ktoré významnou mierou prispieva k celkovej dĺžke trvania konania, však nezodpovedá zložitosti a časovej náročnosti veci a možno ho pripísať na vrub okresnému súdu. Okresný súd vo svojom stanovisku nenamietol skutkovú alebo právnu zložitosť sporu, ktorá by objektívne mohla vplývať na celkovú dĺžku konania, iba opakovane všeobecne uviedol, že *„vyhodnotenie znaleckých posudkov ako i kontrolných znaleckých posudkov... si vyžiadalo väčší časový úsek medzi jednotlivými úkonmi v rámci konania“*.

2. Ďalším kritériom, ktorého použitím ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietahov v konaní sp. zn. 9 C 211/87, bolo správanie sťažovateľov ako účastníkov tohto súdneho konania.

Sťažovatelia sa v návrhu na začatie konania z 26. októbra 1987 označili ako navrhovatelia uvedení v poradí na druhom a treťom mieste za ich dcérou I. D., ktorú označili za navrhovateľku v prvom rade, za ktorú podali sťažovatelia návrh ako jej zákonní zástupcovia, pretože v čase podania návrhu bola maloletá (nar. 13. marca 1981). Po nadobudnutí plnoletosti ju v konaní zastupoval otec – Ing. I. D. (od 13. marca 1999) na základe plnomocenstva. Z obsahu návrhu vyplýva, že si sťažovatelia uplatňujú v konaní aj svoj vlastný nárok. Okresný súd (pôvodne Obvodný súd Bratislava 1) označoval a konal so sťažovateľmi ako so zákonnými zástupcami ich dcéry, hoci akceptoval uplatnenie náhrady ich nákladov vzniknutých v dôsledku mimoriadnej starostlivosti o ich dcéru (odôvodnenie rozsudku č. k. 9 C 211/87-137 z 9. augusta 1990). Za sťažovateľov v 2. a 3. rade ich explicitne označil (a súčasne aj ako zákonných zástupcov ich dcéry) až Mestský súd v Bratislave v uznesení č. k. 13 Co 19/91-167 z 19. júna 1991. Zo spisu sp. zn. 9 C 211/87 však nevyplýva, že by počas konania uplatňovali svoj nárok a že sa o tomto ich uplatnenom nároku aj konalo (len v návrhu na uzavretie zmluvy v roku 1997 sa vzdávajú svojich nárokov za predpokladu, že sa vyhovie ich požiadavkám o odškodnenie ich vtedy ešte maloletej dcéry I.).

V ďalších rozhodnutiach okresného súdu boli sťažovatelia označovaní ako zákonní zástupcovia svojej dcéry (nielen do dosiahnutia jej plnoletosti 13. marca 1999), a nie je preukázané, že by túto skutočnosť namietali a požadovali nápravu. Až 14. apríla 2004 doručili okresnému súdu žiadosť, aby tento riadne viedol zápisnice zo svojich pojednávaní a dôsledne uvádzal postavenie sťažovateľov ako žalobcov v 2. a 3. rade.

Predbežné vyčíslenie požadovanej náhrady predložili sťažovatelia okresnému súdu 5. mája 2004 a ďalšie 12. a 15. júla 2005.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, napriek tomu, že sťažovatelia počas celého konania kládli dôraz na uplatnenie nárokov svojej dcéry a svoje nároky preukázateľne uplatňovali až po jej smrti v roku 2004 (s výnimkou návrhu na uzavretie zmluvy v roku 1997), ústavný súd uznal, že sťažovatelia svojím správaním neprispeli k celkovej dĺžke konania.

Sťažovatelia 20. apríla 2004 žiadali okresný súd o riadne pokračovanie v ich konaní ako navrhovateľov v 2. a 3. rade s tým, že uviedli, že návrh na odškodnenie z dôvodu spôsobenej ťažkej ujmy na zdraví síce smeroval najmä k poskytnutiu bolestného a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia z titulu zanedbania zdravotnej starostlivosti zo strany odporcu, a teda k uplatneniu jeho zodpovednosti za spôsobené poškodenie zdravia ich dcéry a že si uvedomujú, že nároky na odškodnenie sú viazané výlučne na osobu ich zosnulej dcéry a jej smrťou zanikajú. Žiadali však pritom, aby na základe odvolacím súdom nariadeného dokazovania toto dokazovanie okresný súd vykonal a rozhodol, či došlo ku škode na zdraví ich dcéry, za ktoré zodpovedá žalovaná organizácia. V tejto žiadosti súčasne uviedli, že smrťou ich dcéry nastala nová relevantná skutočnosť, keď v prípade, že sa organizácia zodpovednosti za poškodené zdravie ich dcéry nebude schopná zbaviť, ide o prekvalifikovanie „*ťažkej ujmy na zdraví zanedbaním zdravotnej starostlivosti*“ na „*ťažkú ujmu na zdraví s následkom smrti*“, o čom súd rozhodnúť musí. V tejto súvislosti si sťažovatelia budú nárokovať ďalšie škody, ktoré im vznikli v súvislosti so smrťou ich dcéry.

3. Tretím kritériom, ktorého použitím ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným priesťahom v označenom súdnom konaní, bol postup samotného okresného súdu.

Tak, ako už ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 12/04 zo 4. marca 2004 uviedol, žaloba podaná sťažovateľmi samotnými a tiež ako zákonnými zástupcami svojej v čase podania žaloby maloletej dcéry I. proti Krajskému ústavu národného zdravia Bratislava (ktorého právnou nástupkyňou je Detská fakultná nemocnica s poliklinikou Bratislava) pôvodne napadla na Obvodný súd Bratislava 1 (v súčasnosti Okresný súd Bratislava I) 26. októbra 1987 a bola vedená na tomto súde pod sp. zn. 9 C 211/87. Obvodný súd Bratislava 1 nariadil vo veci do augusta 1990 celkovo 11 pojednávaní (16. decembra 1987, 29. apríla 1988, 8. júna 1988, 29. júna 1988, 14. júla 1989, 23. augusta 1988, 13. septembra 1989, 28. júna 1990, 12. júla 1990, 26. júla 1990 a 9. augusta 1990). Na pojednávaní konanom 9. augusta 1990 rozhodol vo veci samej rozsudkom tak, že návrh I. D. zamietol. V uvedenom období okresný súd konal podľa názoru ústavného súdu v zásade plynulo a bez zbytočných priesťahov. V súvislosti s poskytovaním ochrany základným právam a slobodám fyzických osôb a právnických osôb ústavný súd uvádza, že v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou (I. ÚS 49/93) poskytuje ochranu a rozhoduje o porušení základných práv a slobôd len v tých prípadoch, ak k nemu došlo po 15. februára 1993.

Krajský súd na základe odvolania zástupcu I. D. z 21. decembra 1990 uznesením č. k. 13 Co 19/91-167 z 19. júna 1991 zrušil prvostupňový rozsudok a vec mu vrátil na ďalšie konanie (vrátená okresnému súde 5. augusta 1991). Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia okrem iného konštatoval: *„Napriek úsiliu prvostupňového súdu o zistenie skutočného stavu veci, zostali viaceré rozhodujúce skutočnosti dokazovaním neobjasnené a došlo pri tom aj k niektorým chybám, ktoré spochybňujú správnosť aj tých skutkových zistení, ktoré ako preukázané vzal za základ pre svoju úvahu a rozhodnutie súd 1. stupňa.“* Konštatoval tiež, že znalecký posudok nemal predpísané náležitosti, a podrobne rozviedol úlohy okresného súdu pri doplnení dokazovania a označil sťažovateľov ako samostatných žalobcov v 1. a 2. rade, t. j. nielen ako zákonných zástupcov ich dcéry v namietanom konaní.

Po zrušení rozsudku vo veci samej a po vrátení veci okresnému súdu na ďalšie konanie okresný súd nekonal plynulo a úkony v zmysle vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu začal vykonávať až začiatkom mája 1994, v roku 1995 uskutočnil dožiadania za účelom získania podkladov pre vykonanie dokazovania v mesiacoch február, marec, júl a august. Prvé pojednávanie nariadené od vrátenia veci (5. augusta 1991) okresný súd nariadil na 4. marec 1997, t. j. po šiestich rokoch. Pre neúčast' odporcu okresný súd toto pojednávanie odročil. Sťažovatelia ďalej doručili 11. marca 1997 okresnému súdu návrh na zmier (dve alternatívy), ku ktorému sa odporca vyjadril až na pojednávaní nariadenom na 19. september 1997. V obidvoch navrhovaných alternatívach (priznanie jednorazového odškodnenia alebo doživotnej renty I. D.) sa sťažovatelia pre prípad, že k zmiaru dôjde, vzdávajú nimi uplatnených nárokov; k uzavretiu zmiaru však nedošlo. Okresný súd až v zmysle uznesenia o odročení pojednávania z 19. septembra 1997 ustanovil „znalca ad hoc“ uznesením z 2. marca 1998. V nasledujúcom období počínajúc doručením uznesenia znalcovi 21. mája 1998 do 17. novembra 1999, t. j. takmer počas 18 mesiacov, okresný súd nechal vec u znalca spočívať, keď nevyužil poriadkové opatrenia v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (§ 55), resp. znalcovi neurčil lehotu na vypracovanie posudku. Znalec doručil okresnému súdu kontrolný znalecký posudok 17. novembra 1999. Medzitým I. D. 13. marca 1999 dosiahla plnoletosť a v konaní ju začal zastupovať ako žalobkyňu (navrhovateľku) v 1. rade jej otec na základe plnomocenstva.

Okresný súd nariadil ďalšie pojednávanie vo veci (prvé pojednávanie vôbec od 19. septembra 1997, t. j. po viac ako troch rokoch) na 3. október 2000. Na tomto pojednávaní, ktoré zastupujúca sudkyňa odročila na neurčito, požiadal Ing. I. D. o prerušenie konania. Po zaslaní spisu krajskému súdu a po riešení sťažnosti I. D. na zbytočné prieťahy v konaní okresný súd vyzval 9. apríla 2001 Ing. I. D., aby sa vyjadril k dôvodu uplatneného prerušenia konania a k námietke zaujatosti sudcov okresného súdu. Po jeho vyjadrení z 2. mája 2001, že trvá na svojej žiadosti o prerušenie konania z 3. októbra 2000, a jeho upresnení, že žiada konanie prerušiť podľa § 109 ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku, okresný súd uznesením z 18. mája 2001 jeho návrh zamietol. Po jeho odvolaní z 23. júna 2001 podanom v zastúpení I. D. voči rozhodnutiu okresného súdu bol spis predložený 11. júla 2001 na rozhodnutie krajskému súdu. Krajský

súd zrušil uznesením z 30. novembra 2001 (doručeným okresnému súdu 24. januára 2002) napadnuté uznesenie prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Po výzve z 30. januára 2002 adresovanej zástupcovi I. D. a po zaslaní mu dokladov o zdravotnom stave I. D. (6. marca 2002) okresný súd uznesením č. k. 9 C 211/87-286 z 19. marca 2002 prerušil konanie vo veci.

Okresný súd ďalej prípisom z 3. apríla 2003 požiadal I. D. o oznámenie, či môže v konaní pokračovať. Žiadosť o pokračovanie v konaní od jej zástupcu z 12. júna 2003 bola doručená okresnému súdu 13. júna 2003. Okresný súd v tejto súvislosti nariadil pojednávanie na 11. december 2003.

Na pojednávaní 11. decembra 2003 sa zástupca I. D. opätovne vyjadril k znaleckému posudku a jeho náležitosti, pričom súčasne vzniesol námietku zaujatosti znalca. Pojednávanie bolo odročené a okresný súd neuzavrel otázku znaleckého dokazovania. Následne listom zo 6. februára 2004 vyzval znalca, ktorý vypracoval znalecký posudok, aby sa vyjadril k námietke zaujatosti.

Ústavný súd pri celkovom hodnotení postupu okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľom vzal do úvahy obe kritériá, ktoré napĺňajú čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, t. j. hodnotil obdobia nečinnosti okresného súdu, ako aj konanie okresného súdu, ktoré nesmerovalo k odstráneniu ich právnej neistoty.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd zistil, že z celkovej dĺžky doterajšieho konania vo veci sp. zn. 9 C 211/87, ktoré trvá v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľov už takmer 18 rokov a z ktorého ústavný súd posudzuje obdobie od 15. februára 1993, okresný súd bol po zrušení jeho rozsudku z 9. augusta 1990 Mestským súdom v Bratislave (t. č. krajský súd) a vrátení mu spisu na ďalšie konanie (5. augusta 1991) nečinný cca šesť rokov, pričom kľúčovým dôvodom bola skutočnosť, že nebol dôsledný pri získavaní znaleckého posudku, v nadväznosti na výsledky ktorého sa mali odvodzovať (odvíjať) aj nároky sťažovateľov. Toto obdobie (hodnotiac obdobie od 15. februára 1993) ústavný súd vo vzťahu k sťažovateľom klasifikuje ako obdobie, ktoré je

poznačené zbytočnými priet'ahmi v konaní. Rovnako k zbytočným priet'ahom v konaní možno pripočítať obdobie 18 mesiacov, keď vec spočívala u znalca. Ďalšie obdobie ústavný súd s výnimkou obdobia prerušenia konania v trvaní cca jedného roku (marec 2002 – apríl 2003) posúdil ako konanie poznačené neefektívnou činnosťou okresného súdu.

V nadväznosti na tento záver ústavný súd so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu, postavenie sťažovateľov v konaní (do dovŕšenia plnoletosti dcéry I. 13. marca 1999 vystupovali v konaní za ňu ako zákonní zástupcovia), povahu nimi uplatnených nárokov a s prihliadnutím na celkovú dĺžku konania rozhodol, že v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 211/87 bolo porušené základné právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ich právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší takéto rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Ústavný súd v súlade so svojím rozhodnutím o porušení základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v zmysle § 56 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prikázal okresnému súdu, aby vo veci sp. zn. 9 C 211/ 87 konal bez zbytočných priet'ahov.

Hoci ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v označenom súdnom konaní konal bez zbytočných priet'ahov, vychádzal z názoru, že porušenie základného práva sťažovateľov

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nemožno účinne odstrániť len uplatnením tejto jeho právomoci.

Sťažovatelia opakovane požadovali priznať každému z nich primerané finančné zadosťučinenie 5 000 000 Sk (slovom: päť miliónov slovenských korún), pričom svoju žiadosť odôvodnili v sťažnosti z 20. apríla 2004 nasledovne:

„Protiprávne konanie porušovateľa počas nekonečného súdneho konania a spôsobené zbytočné preťahy psychicky morálne a i fyzicky negatívne dopadli najviac na nás rodičov a prakticky zanechali trvalé zdravotné následky na našom zdraví, čo vo svojej sťažnosti (ktorá je prílohou tejto sťažnosti), uvádza i naša dcéra, pričom poškodenie zdravia žalobcu v 2. rade bolo preukázané i v konaní pred samotným porušovateľom, ktorý práve z tohto titulu bol nútený prerušiť predmetné súdne konanie. Uvedený stav právnej neistoty spôsobený výhradne porušovateľom znášame v súčasnosti o to ťažšie, že stratou našej milovanej dcéry predmetné súdne konanie z väčšej časti stratilo i svoj pôvodný zmysel. Sme toho názoru, že akékoľvek rozhodnutie v tejto veci už nemôže byť titulované pojmom spravodlivé, pretože spravodlivosť bola v danej veci porušovateľom z vyššie uvedených dôvodov pošliapaná, zneuctená a de iure odopretá. Z toho dôvodu konečné rozhodnutie v tejto veci nemôže pre nás po smrti našej dcéry predstavovať symbol spravodlivosti, ale iba primerané zadosťučinenie za nespravodlivé súdne konanie od počiatku súdneho sporu.“

Tento svoj návrh sťažovatelia upravili podaním zo 6. júla 2004 vo vzťahu k zmierneniu majetkovej ujmy tak, aby každému z nich ústavný súd priznal so zreteľom na ich psychicky podlomené zdravie 700 000 Sk.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na celkovú dobu konania okresného súdu v konaní sp. zn. 9 C 211/87, zásadne zohľadňujúc konkrétne okolnosti a povahu prípadu vrátane pozície sťažovateľov, ústavný súd považoval priznanie sumy v úhrne 100 000 Sk (slovom stotisíc slovenských korún), t. j. pre každého z nich po 50 000 Sk, za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v súvislosti s ich právnym zastúpením v konaní pred ústavným súdom advokátom Mgr. O. K., ktoré vyčíslil sumou 9 340 Sk podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) za dva úkony urobené v roku 2004 po 4 530 Sk a po 140 Sk režijný paušál. Právny zástupca sťažovateľov advokát JUDr. J. Č. nevyčíslil trovy konania po prevzatí ich zastupovania v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd rozhodol o úhrade trov konania za štyri úkony právnej služby (právneho zástupcu JUDr. J. Č.), z toho za jeden urobený v roku 2004 a tri urobené v roku 2005, ktoré považoval za účelne vynaložené trovy konania za poskytovanie právnych služieb. Trovy konania vyčíslil podľa cit. vyhlášky a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v celkovej sume 22 027 Sk (s uplatnením 20 % zníženia pretože išlo o právne úkony spoločne urobené pre dve fyzické osoby).

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnych zástupcov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku) podľa výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2005